

Мария Илиева

Демон

Рани.
Пепел.
Утро.

Подът под краката ми се срути.
В скитница душата се превърна,
броди в сънищата,
сиво – тъжни.
със палтенцето от грижи.
Равните стени,
хладно – езразлични,
лъскави ками
влизат в гърдите...
Черна врана в мене
кацна.
Виснало небето.
Врана в гнездото.
Дни – неверници
(направо блудници)
след петите ми вървят
и стотинки искат.
Утрото ме чака със закана,
кацнала на сивия прозорец,
с лъскави очи
на врана.
Искам да обеса врана!
Клати се бесилото самотно.
Цевта е празна от безсилие.
Патроните са стреляни
на халос.
И някак радостно и демонично
надсмивах се над своето творение,
наричано и казано по книга
със името Любов.
Изплаках те във нощ!
Създадох те във утро.
Изкряска совата,
зловещо отговори мрака.
Поредна ангелска душа
погребях,
но аз не станах ангел.

А бях и съградил и храм...
Макар, че на олтара
бях сложил кости
и очи на жаба.
Издигнах я в култ,
а беше толкоз лесно
горчивата отрова да излея,
като чаша изветряло вино
на гърлото в сърцето.
На лъскавата сцена под прожектори
се вдигна прашната завеса.
Зад тази стъклена врата е Ада,
но ти не знаеш, малка моя...
Все още, ти не знаеш...
Защото съм закърмен в светлината
на лампите преди антракта
завесите превърнах във завивка
от които публиката плачеше.
В тишината се превърнах,
в маска.
Разбираш ли ме, мила – маска?!
Маска.
Животът ми е
множествен сценарий.
Ще те заведе
сред всичките кошмари...
В отсъствие на чувства и мечтание.
В бялата ти длан ще сложа
изкормените мишки на
предателство.
Мишки...
Познаваш ли канала?
И искам да откриеш храма
иконите да видиш във очите
над схлупеното, прашно рамо
на всички мои грехове
(признати и мечтани)
да видиш мен
и Бог...
И Той да ме прокле.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10150>]